

MEMORIA DE SECRETARIA

EXCMS. SENYORS,

SENYORES I CAVALLERS;

COMPANYS:

Siguin les primeres paraules, per agrair l'assistència de les autoritats que honoren aquest acte, i fer constar el nostre desig de què ens acompanyessin els representants de totes les contrades que tenen amb la nostra terra el lligam espiritual de l'idioma, els de València, els de Balears, els de Rosselló, els catalans de Sardenya en el bell recó d'Alguer, i més enllà encara, els de les altres terres d'Espanya, que senten el mateix ideal que dona el conreu de la ciència, l'ideal més profundament unificador que poden tenir els homes.

La celebració d'aquest Congrés, el Sisè en l'ordre dels que hem convocat, té ara una significació més viva i ens produeix una major emoció, pel lapse de temps transcorregut des de la reunió del darrer Congrés, l'any 1923 a la Ciutat de Lleida. En acabar les seves tasques aquell Cinquè Congrés fou nomenada la Junta Directiva, amb August Pi i Suñer, com President, Enric Ribas i Ribas, com vice-president primer, Gonçal Roqueta, com vice-president segon, Ramon Torres Carreras en el càrrec de tresorer i el qui us parla en el de Secretari General.

Aquesta Junta era l'encarregada d'organitzar el Sisè Congrés, en compliment de les normes que tenim establertes per l'Associació de Metges de Llengua Catalana. Una reunió periòdica cada dos anys, és la prevista en el Reglament amb el qual ens regim, i per tant corresponia celebrar-la l'any 1925. Però tots us fareu càrrec de les dificultats amb què va trobar-se la

Junta en voler complir el seu comès, pel canvi radical sofert per la vida política a Espanya des de Setembre de 1923; canvi que va tenir repercussions en tots els ordres de l'activitat, àdhuc en un sector tan allunyat com el nostre de tot partidisme i alié a qualsevol doctrina política. Amb tot, la Junta des del primer moment, va creure que si no podia desenrotllar el seu programa amb la llibertat volguda, no reixiria d'una manera honorable des del punt de mira de l'interès científic, i mancaria a l'esperit que ens mou a celebrar reunions com aquesta.

Vàrem celebrar més d'una reunió de Junta Directiva i vàrem pregar al consell de distingits companys, fins a decidir, la convocatòria d'una assemblea general per tal de conèixer el criteri de l'Associació. L'assemblea es reuní el 18 de desembre de 1925, i va acordar-se per aclamació celebrar el VI Congrès, la tardor de 1926, per creure's que les prespectives polítiques haurien canviat, fent possible la Junta oficial. Les gestions oficiosos fetes en el temps oportú, feren aplaçar la convocatòria. Vàrem iniciar-ne d'altres, en maig de 1928, per poder reunir el Congrès abans de fi d'any, però tampoc ens acompanyà la sort. Enguany amb el retorn a la normalitat política, s'ha revifat el caliu que no era pas apagat, s'ha manifestat de bell nou el sentiment que ens animava. En aquesta represa de l'esperit col·lectiu ens hem cregut amb el deure de tornar a la tasca interrompuda, i aviat trobàrem arreu estímuls al nostre entusiasme. Diputacions i Ajuntaments han otorgat el seu patronatge al Sisè Congrès, i amb un ajut material i moral, han donat vigoria al nostre treball d'organització, que ha trobat en tots, les màximes facilitats i les més generoses i entusiastes cooperacions.

Hem volgut que aquesta sisena reunió dels metges de llengua catalana es celebrés abans de la clausura de l'Exposició, amb tot i que ens obligués a intensificar la nostra tasca de preparació, amb un risc de possibles deficiències, perquè enteníem que així veníem a retre el nostre homenatge a l'esforç admirable que ha fet Barcelona, per enaltir davant de tot el món el conjunt de totes les activitats, que són la vida del país. Volgueu perdonar les deficiències de la nostra tasca, per la intenció que ens ha impulsat, a avençar d'uns mesos la convocatòria d'aquest sisè Congrès.

Fou un gran encert de l'assemblea de 17 de febrer d'enguany el de demanar que l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau fos el camp d'acció de les tasques científiques, per demostrar el ràpid increment que han tingut en la nostra terra, totes les ten-

dències i exploracions que empenyen la medicina vers un horitzó cada cop més ample, i per donar la sensació exacte de la febre de treball que anima els Hospitals de Barcelona que han sabut recollir l'esperit del nostre establiment medieval, obra admirable dels veïns de la Ciutat Comtal que amb les seves deixes el sostenien, a través dels segles i que entre les seves parets venerables, ha guardat intacta una noble tradició de caritat i d'iniciació en la medicina. Fins els darrers dies en què el darrer malalt fou traslladat al magnífic i nou hospital de Sant Pau, deixa d'un patrici il·lustre, la vella institució fou un exemple per tots, i més per nosaltres els metges catalans, que tantes hores hem viscut en el seu recinte. Es ara un deure agradós de complir, recordar, com mercès a la Junta Administrativa, a les germanes de la Caritat i als metges que en forma tan desinteressada hi esmerçaren el temps i l'estudi, aquella institució complí una missió altíssima, i preparà la labor que als metges d'avui ens pertoca realitzar.

En els set anys transcorreguts des del darrer Congrés, és dolorós de recordar el nom dels companys que no veurem mai més.

Esmentem-los amb un emocionant record:

Dr. Josep Barraquer	Dr. Josep Pagès
" Gabriel Estapé Pagès	" Miquel Ordinas
" Agustí Prió Llaberia	" Agustí Farriols
" Pau Torras Pascual	" Enric Sànchez Comendador
" Emili Galcerán (Granadella)	" Manuel Moragas
" Rafael Garriga	" Albert Lleó i Morera
" Manuel Seres	" Joan Ferrer Prat
Dr. Eduard Degollada	Dr. Enric O. Raduà
" Josep M. ^a Roca	" Montserrat Vallet Xiró
" Jaume Curell	" Josep M. ^a Guerri
" Joan Camps	" Francesc Cañellas
" Salvador Cardenal	" Eladi Vila Cuñer
" Ricard Botey	" A. Batlles Bertran de Lis
" Miquel Fargas	" Lluís Barraquer
	" Ramon Turró

Nosaltres els hem conegut. Tots ells dignificaren la nostra professió, i entre ells algun nom té un ressò que durarà molt

temps en la memòria dels estudiosos per les seves aportacions científiques.

El qui us parla, no té autoritat per assenyalar la importància del Congrès que anem a celebrar, ni per judicar la valor científica de les ponències acordades i de les comunicacions que han estat trameses. El nom dels seus autors, és prou, per desvetllar en tots nosaltres un interès vivíssim i per afirmar des d'ara l'eficàcia científica de la reunió que avui comença, però no és gosadia predir que el seu èxit assenyalarà una fita en la història de la medicina catalana i contribuirà a afermar en la nostra consciència i en la nostra conducta, aquell ideal d'amor al proïsme i aquell altre amor, més abstracte i pur per l'avenç de la ciència, via infinita, a la qual l'esforç de cada ú, posa fites noves a cada any que passa, per fer minvar les dolors humanes, en allò que als homes els està permès d'aconseguir.

HE DIT